

บทที่ 3

คำสอนศาสนาอิสลามที่เกี่ยวกับยาเสพติด

ผลจากการศึกษา คำสอนศาสนาอิสลามเพื่อป้องกันปัญหาพิษเสพติดในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาคำสอนศาสนาอิสลามที่เกี่ยวกับยาเสพติดจากเอกสารคัมภีร์อัลกุรอาน เอกสารวจนะของศาสนคัมมัศและเอกสารศาสนาอิสลามที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับตามขอบเขตเนื้อหาที่กำหนดไว้ โดยกำหนดประเด็นในการศึกษา ดังนี้

1. ทศนะและหลักการของศาสนาอิสลามที่เกี่ยวกับยาเสพติด
2. บทบัญญัติศาสนาอิสลามกับการลงโทษเกี่ยวกับยาเสพติด
3. แนวทางการป้องกันปัญหาพิษเสพติดในทัศนะของศาสนาอิสลาม
4. ทศนะเชิงปฏิเสชยาเสพติดจำแนกตามแหล่งที่มาของคำสอนศาสนาอิสลาม

ทัศนะและหลักการของศาสนาอิสลามเกี่ยวกับยาเสพติด

1. ทัศนะของศาสนาอิสลามที่เกี่ยวกับยาเสพติด

จากการศึกษาข้อมูลทัศนะของอิสลามเกี่ยวกับยาเสพติดจาก “สาขสัมพันธ์” (สาขสัมพันธ์ 2536 : 60-64) ได้กล่าวถึงทัศนะของอิสลามเกี่ยวกับยาเสพติดที่มุสลิมบางคนคิดว่าคัมภีร์อัลกุรอานมิได้ห้ามยาเสพติดเหมือนกับที่ห้ามสุรา ความคิดเช่นนั้นย่อมเป็นความคิดที่ผิดอย่างใหญ่หลวง เพราะว่าเมื่ออัลกุรอานได้มีบัญญัติห้ามการดื่มสุราอย่างเด็ดขาด ประชาชนในคาบสมุทรอาหรับก็ได้มาถามท่านศาสดามุฮัมมัดถึงความหมายของคำว่า “อัลค็อมรุ (สุรา)” ศาสดาได้นิยามคำ “อัลค็อมรุ” ว่า อัลค็อมรุ คือ สิ่งที่ปกปิดสติปัญญา (บันทึกโดยบุคอรีและมุสลิม) และบางคนถามถึงสิ่งมีเมาที่พวกเขาทำขึ้นมาจากข้าวฟ่าง แต่ท่านศาสดาถามกลับไปว่า “มันทำให้มีเมาไหม” พวกเขาตอบว่า “ทำให้มีเมา” ศาสดาจึงพูดว่า “ทุกสิ่งที่ทำให้มีเมา ก็ย่อมเป็นสิ่งที่จะต้องห้าม” (บันทึกโดยอัลบุคอรี) กล่าวคือ ทุกสิ่งที่ยังผลกระทบต่อสติปัญญาถือว่าสิ่งนั้นเป็น “อัลค็อมรุ” และผู้เสพสิ่งนั้น จะได้รับการลงโทษและได้รับการห้ามเช่นเดียวกับ การห้าม “อัลค็อมรุ”

ยาเสพติดชนิดต่างๆ ในปัจจุบันนั้นเป็นที่ต้องห้ามมากกว่าสุรา เพราะสุราทำให้สติพินเือนเท่านั้น แต่ยาเสพติดต่างๆ ทำลายสติปัญญา ทำลายทรัพย์สินและทำลายชีวิต มันจึงทำให้เกิดบาปสามอย่างรวมกัน ปัจจุบันในทางวิชาการศาสนาอิสลามยังมีคำศัพท์อีกคำหนึ่งที่เป็นคำ

ที่หมายถึงฮาเสฟติคโคธรวม คือคำว่า “อัลมูค็อดคิรอต” ซึ่ง “สาขสัมพันธ์” ได้กล่าวต่อถึง ความหมายของคำนี้ว่า คำว่า “อัลมูค็อดคิรอต” หมายถึง ฮาเสฟติค และถือเอา “อัลค็อมรุ” เป็นสิ่งหนึ่งในบรรดาฮาเสฟติค กล่าวคือ ทุกสิ่งที่เป็น “อัลค็อมรุ” ก็นับว่าเป็น “มูค็อดคิร” (ฮาเสติคชนิดหนึ่ง เป็นคำเอกพจน์) และคำ “มูค็อดคิรอต” ก็เป็นคำที่รวมถึง “อัลค็อมรุ” และ สิ่งอื่นๆ อีก (เป็นคำพหูพจน์) ดังนั้นเราจะพบว่า บัญญัติของศาสนาอิสลามนั้นสอดคล้องต้องกัน กับบทบัญญัติทางวิชาการปัจจุบันตามที่ท่านศาสตราจารย์หมัด ได้สรุปกฎเกณฑ์นี้ว่า ทุกสิ่งที่ทำให้ มินเมาเป็น “อัลค็อมรุ” และทุกสิ่งที่ทำให้มินเมาเป็นที่ค้องห้าม (หะรอหม) (บันทึกโคธอิมอะหมัด)

อรุณ บุญชม อ่างใน เบญจพร ทองสุข (2540 : 32) ได้กล่าวถึงฮาเสฟติคว่า แม้ว่าฮาเสฟติคในภาษาอาหรับ จะใช้คำว่า “อัลค็อมรุ” แต่ปรากฏว่ายังมีคำศัพท์ภาษาอาหรับอีก คำหนึ่งที่ใช้เรียกฮาเสฟติค คือคำว่า “อัลมูค็อดคิรอต” ซึ่งมีรากศัพท์มาจากคำว่า “อัลคิร” ซึ่งมีความหมายว่า “น่านหรือฉากัน” และหากบ่งถึงความหมายที่เกี่ยวกับฮาเสฟติคแล้วก็หมายความว่า “อาการที่เข้าครอบงำสติและความคิดทำให้เกิดความขี้เกียจและเฉื่อยชา คล้ายกับผู้เสพถูกอะไรคลุมอยู่” กล่าวคือทุกสิ่งที่เป็น “อัลค็อมรุ” ก็นับเป็น “มูค็อดคิรอต” ด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม จะพบคำว่า “อัลค็อมรุ” มีการนำมาใช้อย่างกว้างขวางกว่า

ศุภพ ก็อรุณวี (2530 : 114 – 116) กล่าวถึงทัศนะของอิสลามเกี่ยวกับฮาเสฟติคว่า จากการที่ท่านอุมัร อิบน์อัลค็อฎฏ็อบ ผู้นำโลกมุสลิมคนที่ 2 สมัยหลังจากท่านศาสตราจารย์หมัด กล่าวไว้ว่า “อัลค็อมรุ” คือ สิ่งที่ทำให้จิตใจสับสน ทำให้เรามีเกณฑ์ว่าฮาเสฟติค ก็ยญา โคเคน ผื่นและสิ่งอื่นๆ เหล่านี้จัดอยู่ในประเภทสิ่งที่จะต้องห้ามทั้งสิ้น เพราะสิ่งเหล่านี้ทำให้ประสาทและ ความรู้สึกผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริง และการใช้สิ่งเหล่านี้เป็นการทำลายความสามารถใช้ เหตุผลและการตัดสินใจ รวมทั้งพาชีวิตออกจากความเป็นจริงไปสู่จินตนาการที่เพ้อฝัน มีผลเสียต่อ ร่างกายและจิตใจทำให้สำนึกทางศีลธรรมส่วนบุคคลตกต่ำ และก่อให้เกิดปัญหาสังคมและประการ สำคัญบทบัญญัติอิสลามนั้นห้ามมุสลิมกินหรือดื่มสิ่งใดก็ตามที่ก่อให้เกิดโทษต่อร่างกาย

อบู อิลยาส (2545 : 27) ได้กล่าวสอดคล้องกับอรุณ บุญชม และศุภพ ก็อรุณวีว่า ฮาเสฟติคในทัศนะของอิสลามคือคำว่า “อัลค็อมรุ” ในคัมภีร์อัลกุรอาน ที่มักแปลกันว่า “สุรา” นั้น ความจริงแล้วเป็นคำที่มีความหมายครอบคลุมฮาเสฟติคและสิ่งมีนเมาทุกชนิดที่ออกฤทธิ์เหมือน สุรา เนื่องจากว่าในสมัยศาสนานูฮัมมัดมีเพียงสุรานั้นที่เป็นสิ่งเสฟติคที่แพร่หลายและศาสนานู ฮัมมัดยังให้คำนิยามคำว่า “อัลค็อมรุ” ไว้ว่า “ทุกสิ่งที่มีนเมาเป็นอัลค็อมรุ และทุกสิ่งที่ มีนเมาเป็น สิ่งค้องห้าม (หะรอหม)”

ดังนั้นจากทัศนะต่างๆ ที่กล่าวมา สรุปได้ว่าในศาสนาอิสลามมีทัศนะว่าฮาเสฟติค ทุกชนิดเป็นสิ่งค้องห้าม ไม่เป็นที่อนุมัติให้เสพและเกี่ยวข้อง ทั้งนี้เนื่องจากว่ามันเป็นสิ่งที่มีนเมา

เช่นเดียวกับสุราหรือออกฤทธิ์รุนแรงยิ่งกว่าสุรา ทำให้จิตใจสับสน มีผลเสียต่อร่างกายและจิตใจ ทำลายความสามารถในการใช้เหตุผลและการตัดสินใจ ทำลายทรัพย์สิน ทำให้เกิดปัญหาสังคม และที่สำคัญทบัญญัติศาสนาอิสลามห้ามมุสลิมกินหรือดื่มสิ่งใดก็ตามที่ก่อให้เกิดโทษต่อสุขภาพ

2. หลักการศาสนาอิสลามที่เกี่ยวกับยาเสพติด

เนื่องจากสุราและยาเสพติดเป็นสิ่งที่บ่อนทำลายเจตนารมณ์ของศาสนาอิสลามและปรากฏว่าในสมัยของท่านศาสดามุฮัมมัด สิ่งเสพติดที่แพร่หลายในสังคมคือ สุรา และศาสนาอิสลามมีหลักการเกี่ยวกับสุราและยาเสพติดอย่างไร สายสัมพันธ์ ฉบับพิเศษ (2536 : 133 - 135) กล่าวถึงปัญหาเสพติดกับศาสนาอิสลามว่า ชาวอาหรับก่อนยุคอิสลามสมัยท่านศาสดามุฮัมมัดมีการเสพสุราอย่างกว้างขวาง เมื่อท่านศาสดามุฮัมมัดประกาศเผยแพรศาสนาอิสลาม ศาสดาท่านก็ได้ห้ามการเสพสุราทันทีทันใดในครั้งเดียว แต่บัญญัติการห้ามเสพสุรา มี 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่หนึ่ง อัลลอฮ์ทรงมีบัญญัติในคัมภีร์อัลกุรอาน ความว่า “พวกเขาต่างก็ถามเจ้า (มุฮัมมัด) ถึงเรื่องสุราและการพนัน (มุฮัมมัด) กล่าวเถิดว่า ในทั้งสองสิ่งนั้นมีโทษหนักและมีประโยชน์ต่อมนุษย์ และโทษของทั้งสองนั้นมีมากกว่าประโยชน์” (คัมภีร์อัลกุรอาน 2 : 219) คำว่าประโยชน์ที่ระบุในโองการนี้คือ ประโยชน์ทางด้านวัตถุคือการค้าขาย

ขั้นตอนที่สอง อัลลอฮ์ทรงมีบัญญัติในคัมภีร์อัลกุรอานความว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย พวกเจ้าจงอย่าเข้าใกล้การละหมาดในขณะที่พวกเจ้ากำลังมึนเมา จนกว่าพวกเจ้าจะรู้สิ่งที่พวกเจ้าพูด” (คัมภีร์อัลกุรอาน 4 : 43) คำเตือนในข้อนี้เป็นการเตือนเพื่อให้การเสพสุราลดน้อยลงให้เหลือน้อยที่สุด เนื่องจากช่วงเวลาละหมาดหัวเวลานั้น มีช่วงเวลาที่ไมห่างกันมากนัก

ขั้นตอนที่สาม อัลลอฮ์ทรงมีบัญญัติในคัมภีร์อัลกุรอาน ความว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย แท้จริงการดื่มสุรา การพนัน การบูชาอียูและการเสี่ยงทายเป็นสิ่งโสภมจากการกระทำ ของมารร้าย ดังนั้นจงหลีกเลี่ยงมันเพื่อพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ แท้จริงมารร้ายนั้นปรารถนาที่จะก่อให้เกิดการเป็นศัตรูและการเกลียดชังกันในระหว่างพวกท่าน โดยใช้สุราและการพนัน และมันจะหันเหพวกท่านให้ห่างไกลจากการรำลึกถึงอัลลอฮ์และจากการละหมาด พวกท่านจะศุติกันไหม?” (คัมภีร์อัลกุรอาน 5 : 90 - 91) ขั้นตอนนี้เป็นมาตรการขั้นสุดท้ายที่ห้ามการดื่มสุราอย่างเด็ดขาด หลังจากที่ได้มีการปูพื้นฐานการศรัทธามาก่อน และเมื่อมุสลิมความศรัทธาเข้มแข็งจึงได้มีการเตือนให้ทราบผลเสียของสุรา และในขั้นสุดท้ายได้มีบัญญัติห้ามดื่มสุราอย่างเด็ดขาด และศาสดายังได้ขยายความอีกว่าสุราเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับการศรัทธา เนื่องจากสุราจะทำให้ผู้เสพตกเป็นทาสของมันจนกระทั่งผู้นั้นต้องออกนอกสังคมมุสลิม

ซูฟ ก็อรฎอวี (2530 : 100 - 106) กล่าวถึงหลักการศาสนาอิสลามที่เกี่ยวกับยาเสพติดว่า ชาวอาหรับในยุคมีค(ญะฮิลียะฮ์)นั้น ชอบสุราและงานเลี้ยงที่มีการดื่มสุราเป็นอย่างมาก เพื่อที่จะ

ทำลายความชั่วที่กำลังแพร่หลายนี้ออกไปจากสังคมอัลลอฮ์ใช้วิธีการให้การศึกษาบรมและห้ามอย่างเป็นขั้นตอน ดังนี้

ในขั้นแรก อัลลอฮ์ได้ประทานบทบัญญัติคัมภีร์อัลกุรอาน (2 : 219) เพื่อให้พวกเขาเห็นว่าโทษของของสุรานั้นมีมากกว่าประโยชน์ของมัน ในขั้นที่สอง อัลลอฮ์ได้ประทานบทบัญญัติคัมภีร์อัลกุรอาน (4 : 43) บอกให้พวกเขาไม่ให้ทำละหมาดในขณะที่มึนเมา ในขั้นที่สาม อัลลอฮ์ได้ประทานบทบัญญัติคัมภีร์อัลกุรอาน (5 : 90-91) เป็นการห้ามอย่างเด็ดขาด ทั้งสุรา การพนัน การบูชาอียูและการเล็งโทษโดยอาศัยลูกธนู หลังจากนั้นพระองค์ก็ได้ประกาศว่ากระทำความผิดกลายเป็น “ริจฎุส” หมายถึง สิ่งสกปรกโสภณ ซึ่งเป็นคำหนึ่งที่คัมภีร์อัลกุรอาน ใช้หมายถึงสิ่งที่ชั่ว เลวทราม และน่ารังเกียจที่สุด ซึ่งพระองค์ได้ชี้ให้เห็นว่า สุราและการพนันนั้น เป็นงานของมารร้ายที่มีแต่ความหลอกลวง ความชั่วช้า และพระองค์ได้ทรงบัญชาให้ผู้ศรัทธา หลีกห่างออกจากมัน เพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้พบกับความสำเร็จ

หลักการสำคัญอีกคอนหนึ่งที่มุสลิมถูกห้ามไม่ให้เกี่ยวข้องกับและเข้าร่วมงานเลี้ยงงานสังสรรค์ที่มีการกินสุราตามที่ศาสดามุฮัมมัดได้มีวงนะว่า “ใครก็ตามที่ศรัทธาในอัลลอฮ์และวันสุดท้ายจะต้องไม่ร่วมโต๊ะที่มีการเสพสุรา (อัลค้อมรุ) (รายงานโดยอะหมัดและติรมิซ) และศาสดามุฮัมมัดมีวงนะคอนหนึ่งที่ห้ามนำสุราหรือ ยาเสพติดมาเป็นชารักษาโรคว่า “อัลลอฮ์ได้ส่งโรคและชาลงมาให้รักษา และสำหรับทุกโรคนั้นมีชารักษา ดังนั้นจงใช้ยาแต่อย่าใช้สิ่งที่ต้องห้ามเป็นยา (รายงานโดยอบูดาอูด)

อรุณ บุญชม (ม.ป.ป. : 470) ได้กล่าวถึงวงนะของท่านศาสดามุฮัมมัดที่ได้กล่าวว่าเป็นหลักการเกี่ยวกับสุราและยาเสพติดไว้ว่า “สิ่งใดที่ปริมาณมากของมันทำให้มึนเมา ดังนั้นปริมาณน้อยของมันก็ต้องถือว่าต้องห้าม” (รายงานโดยเจ้าของสุนัน) และอีกวงนะหนึ่งศาสดามุฮัมมัดได้ห้ามมุสลิมเกี่ยวข้องกับสุราว่า “อัลลอฮ์ทรงสาปแช่งสุรา ผู้ดื่มสุรา ผู้รินสุรา ผู้ขายสุรา ผู้ซื้อสุรา ผู้คั้นสุรา ผู้นำพาสุราและผู้ที่ถูกนำสุราไปให้” (รายงานโดยอบูดาอูดและ ติรมิซ)

วินัย สะมะฮุน (2545 : 20-21) กล่าวถึงหลักการอิสลามเกี่ยวกับยาเสพติดว่า หลักการศาสนาอิสลาม บัญญัติให้ทุกคนต้องรักษาสติปัญญา ห้ามทำลายสติปัญญาและเรทราบคิดว่าแหล่งเกิดของสติปัญญาสมองของเรา ศาสนาอิสลามกำหนดไว้ว่า สติปัญญาเป็นทรัพย์สินที่ทรงคุณค่าของมนุษย์ และเป็นสิ่งที่แยกแยะอันสำคัญระหว่างผู้ที่ศาสนาบังคับ (มุกลัฟ) และผู้ที่ศาสนาไม่บังคับ โดยศาสนาอิสลามกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่ศาสนาบังคับไว้ที่สติปัญญา(ฮากิล) และวัยอันเข้าเกณฑ์ที่ศาสนาบังคับ(บาลิฮ)

เมื่อทราบถึงพิษภัยของยาเสพติดว่าทำลายสมองและสติปัญญาได้การวินิจฉัยว่ายาเสพติดไม่ใช่สิ่งต้องห้าม (หะรอม) จึงขัดกับหลักการอิสลาม เพราะคัมภีร์อัลกุรอานบัญญัติไว้ว่า

และท่านทั้งหลายจงใช้จ่ายเงินในทางของอัลลอฮ์ และท่านทั้งหลายอย่าผลัดไต่ตัวของพวกท่าน
สู่ความหายนะ และท่านทั้งหลายจงทำความดีเถิด เพราะอัลลอฮ์รักบรรดาผู้ทำความดี (คัมภีร์
อัลกุรอาน 2 : 195)

ภัยหรือพิษสงของยาเสพติดทุกประเภท นอกจากทำลายสมองแล้วยังทำลายร่างกาย
อีกด้วย ดังนั้นการจงใจนำสิ่งอันตรายเข้าสู่ร่างกายจึงเท่ากับเราจงใจทำลายชีวิตของเรา ซึ่งการฆ่า
ตัวตาย ศาสนาอิสลามถือว่าเป็นบาปมหันต์ และการฆ่าตัวตายแบบผ่อนส่งเช่นนี้ย่อมส่งผลแบบ
เฉียดกัน นั่นคือเป็นสิ่งต้องห้ามและเป็นบาปมหันต์ คัมภีร์อัลกุรอานมีบัญญัติห้ามการละเมิด
ทรัพย์สินและทำลายร่างกายตนเอง ความว่า “ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่ากินทรัพย์สินของพวกเจ้า
ในระหว่างกันโดยมิชอบนอกจากมันจะเป็นการค้าขายที่เกิดจากความพอใจในหมู่พวกเจ้า และจงอย่า
ฆ่าตัวของพวกเจ้าเอง แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงเมตตาต่อพวกเจ้าเสมอ” (คัมภีร์อัลกุรอาน 4 : 29)

เมื่อสิ่งเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่ให้ประโยชน์ต่อร่างกายและสมองของเรา และยังส่งผลร้าย
ทำลายแบบผ่อนส่งดังกล่าวแล้ว การเสพ การบริโภคจึงผิดวัตถุประสงค์ตามที่อัลกุรอานได้บัญญัติ
ไว้ ดังบัญญัติที่มีความว่า “มนุษย์เอ๋ย จงบริโภคสิ่งอนุมัติที่ดีๆ จากสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน จงอย่าตาม
บรรดาก้าวเดินของชัยฏอน แท้จริงมันคือศัตรูที่ซัดเซงของพวกเจ้า” (คัมภีร์อัลกุรอาน 2 : 168)
นอกจากนั้น การซื้อขายสิ่งเสพติดถือเป็นการอิดูอะฮ์ลุมาล (การทำลายทรัพย์สิน) ซึ่งขัดต่อ
หลักการอิสลาม ทั้งนี้เนื่องจากศาสนาอนุมัติ ได้กล่าวว่า “...และสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงรังเกียจสำหรับ
พวกท่าน คือ การขอบุคคลอย่างอื่นคนอย่างอื่นอย่างเลื่อนลอย การซักถามมากมายอย่างไร้สาระ และ
การทำลายทรัพย์สิน” (บันทึกโดยมุสลิม)

เบญจพร ทองสุข (2540 : 22) ได้กล่าวถึง เจตนารมณ์ของอิสลามว่า อิสลามมี
เจตนารมณ์ในการรักษาศาสนา ชีวิต ฝ่าพันธุ์ ทรัพย์สินสมบัติ และสติปัญญาอัน ทำให้อิสลามมี
บทบัญญัติต่างๆ ขึ้นมากมายโดยเฉพาะในเรื่องการบริโภค อิสลามได้มีบทบัญญัติต่างๆ เอาไว้ว่า
สิ่งใดเป็นสิ่งที่ได้รับการอนุมัติให้บริโภคได้(หะลาล) และสิ่งใดเป็นสิ่งที่ไม่ได้รับการอนุมัติให้
บริโภค (หะรอม) ซึ่งในเรื่องของการบริโภคนี้ ถือว่ามีความสำคัญกับชีวิตมุสลิมไม่น้อยเพราะถ้าหาก
มุสลิมไปบริโภคในสิ่งที่ไม่อนุมัติตามหลักศาสนา ก็ถือว่าเป็นการผิดต่อเจตนารมณ์อย่างมากที่เฉียด
ชั้น ในเรื่องของยาเสพติด เพราะอิสลามถือว่ายาเสพติดเป็นสาเหตุสำคัญในการบ่อนทำลายชีวิต
สติปัญญาและทรัพย์สิน อีกทั้งยังนำมาซึ่งความเสื่อมโทรมทางศีลธรรม และคุณธรรมด้วย

สรุปได้ว่าอิสลามเป็นศาสนาหรือแนวทางการดำเนินชีวิตที่อัลลอฮ์ประทานให้แก่
มนุษย์เพื่อให้มนุษย์มีความปลอดภัยและสันติสุข บทบัญญัติต่างๆ ของศาสนาอิสลามนั้นมี
เจตนารมณ์ในการปกป้องรักษามนุษย์ใน 5 ประการ คือ การรักษาชีวิต ศาสนา ฝ่าพันธุ์ สติ
ปัญญาและทรัพย์สิน แต่เพราะยาเสพติดทั้งหลายนั้นเป็นสิ่งทำลายเจตนารมณ์ของอิสลามโดยตรง

ก่อให้เกิดความเสียหายและสร้างความเดือดร้อนแก่บุคคลและสังคมโดยรวม ดังนั้นหลักการศาสนาอิสลามจึงห้ามยาเสพติดโดยอัลลอฮ์ทรงวางขั้นตอนในการห้ามจากคำภีร์อัลกุรอานเริ่มขึ้นให้เห็นโทษของยาเสพติดมีมากกว่าประโยชน์ ขึ้นต่อมาห้ามผู้ที่มีเมลาดะหมาดและขั้นสุดท้ายเป็นการห้ามเสพและเกี่ยวข้องกับสิ่งมีเมลาดะหมาดและยาเสพติดโดยเด็ดขาดหลังจากที่มุสลิมผู้ศรัทธาได้มีความรู้ความเข้าใจและมีความศรัทธาในหลักคำสอนศาสนาอิสลามอย่างมั่นคงแล้ว อิสลามจัดให้สุราสิ่งมีเมลาดะหมาดและยาเสพติดทุกชนิดว่าเป็นสิ่งโสภณเกิดจากการกระทำของมารร้าย ซึ่งท่านศาสนานูฮ์มัดได้ห้ามมุสลิมเกี่ยวข้องกับสุราหรือยาเสพติดในทุกด้าน แม้กระทั่งการเข้าไปนั่งร่วมโต๊ะอาหารที่มีการเสพสุราอยู่ด้วยถึงแม้ว่าเราจะไม่เสพสุรานั้นก็ตาม รวมทั้งการห้ามดื่มหรือเสพสุราแม้เพียงปริมาณน้อยชนิดก็ตามและห้ามนำมาเป็นยารักษาโรค ดังนั้นแม้ว่ายาเสพติดในปัจจุบันมีจำนวนมากมาขยับร้อยชนิดก็ตามแต่ยาเสพติดเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ศาสนาอิสลามห้ามทั้งสิ้น

บทบัญญัติอิสลามกับการลงโทษเกี่ยวกับยาเสพติด

สายสัมพันธ์ ฉบับพิเศษ (2536 : 76 - 79) ได้กล่าวถึงการลงโทษตามกฎหมายอิสลามในเรื่องยาเสพติดว่า นักปราชญ์ทางด้านศาสนาอิสลามมีความเห็นไม่ตรงกันในปริมาณการลงโทษ โดยการเขียนตี ได้มีผู้รายงานว่าท่านศาสนานูฮ์มัดเคยเขียนตีผู้ดื่มสุราจำนวนสี่สิบตี ต่อมาในสมัยท่านเคาะลีฟะฮ์อุมร์ อิบนิลค็อฎฏ็อบ อาณาจักรอิสลามได้ขยายกว้างไกลออกไป ทำให้มุสลิมเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดมากขึ้น คอลีฟะฮ์อุมร์จึงวางบทลงโทษให้หนักขึ้นเพื่อให้เช็ดหลาบ โดยการวางบทลงโทษเขียนตีผู้ที่ดื่มสุราจำนวนแปดสิบตี ซึ่งปริมาณการลงโทษโดยการเขียนตีแปดสิบตีดังกล่าวนี้ นักปราชญ์ศาสนาอิสลามส่วนใหญ่มีมติเป็นเอกฉันท์เห็นด้วยกับจำนวนนี้ แต่มีนักปราชญ์ศาสนาอิสลามอีกกลุ่มหนึ่งเห็นว่าบทลงโทษสำหรับผู้ดื่มสุราจะ เกินจำนวนสี่สิบตีไม่ได้

นฤมล กมลวาทิน (สำนักงาน ปปส. 2538 : 58- 59) กล่าวถึงการกำหนดบทลงโทษที่เกี่ยวกับยาเสพติดว่า ท่านอิบน์อับดุลอะซฮ์กล่าวว่า ผู้เสพยาเสพติดจะได้รับการลงโทษในโลกคุณชา นี้เช่นเดียวกับบทลงโทษของผู้ดื่มสุรา คือการเขียนตีแปดสิบตีตามทัศนะนักกฎหมายอิสลามส่วนมาก ส่วนในทัศนะของนักกฎหมายสังกัคมัชฮาบะฮ์อุมร์เขียนตีสี่สิบตี นักวิชาการอีกท่านหนึ่งคือท่านอับดุลกอเดรอวอะฮ์ได้กล่าวไว้ในหนังสือของท่านเล่มหนึ่งว่า บทลงโทษของการดื่มสุรานั้นลงโทษในประเภทของ “ฮัคค์” ส่วนบทลงโทษเกี่ยวกับยาเสพติดนั้นลงโทษในประเภทของ “กะซีร์” มีรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการลงโทษว่า การกำหนดบทลงโทษที่เกี่ยวกับยาเสพติดนั้นมีความแตกต่างกันของแต่ละประเทศ แม้ประเทศมุสลิมเอง เช่น ประเทศมาเลเซียได้กำหนดบทลงโทษกับผู้ที่มียาเสพติดในครอบครองหรือผู้ค้ายาเสพติดไว้หนักมากถึงขั้นประหารชีวิต ทั้งนี้ประเทศมาเลเซียอาจจะมองถึงผลกระทบของยาเสพติดที่ทำลายชีวิตและความสงบสุขของสังคม

ในด้านต่างๆ อย่างรุนแรง ดังนั้นการที่ประเทศมาเลเซียกำหนดบทลงโทษดังกล่าวจึงสอดคล้อง “ตะจีร” ซึ่งเป็นบทลงโทษประเภทหนึ่งในกฎหมายอิสลาม

สาธิตัมพันท์ ฉบับพิเศษ (2536 : 63 - 64) กล่าวถึงทำที่ของนักปราชญ์มุสลิมต่ออาศาศคิคนิกอื่นนอกจากสุราที่แพร่หลายและมีผู้เสพในสมัยหลังท่านศาสดามุฮัมมัด ท่านอิมานิดัยมีอะฮ์ได้ชี้ขาด (พิตวา) เกี่ยวกับอาศาศคิคนิกประเภทกัญชาที่มีผู้นำเข้ามาแพร่หลายในยุคหลังว่า ทั้งผู้เสพกัญชาและผู้ถือว่ามีันเป็นที่อนุมัติ (หะลาล) จะต้องได้รับความโกรธกริ้วจากอัลลอฮ์และศาสนาคของพระองค์อันเป็นเหตุให้ได้รับการลงโทษจากอัลลอฮ์ มันทำควมเสื่อมเสียมากกว่าสุรา จะมันจึงเป็นสิ่งต้องห้ามและมีมติเป็นเอกฉันท์ของบรรดานักปราชญ์มุสลิมว่าการเสพกัญชาเป็นสิ่งต้องห้าม ผู้ถือว่ามีันเป็นสิ่งที่อนุมัติต้องถูกเรียกมาให้ “เตาบะฮ์” สลับเนื้อกลับตัว) หากเตาบะฮ์แล้วก็หมดเรื่องไป แต่ถ้าหากไม่เตาบะฮ์ เขาก็ต้องถูกฆ่าในฐานะเป็นมูรคิด (ออกนอกศาสนาอิสลาม) จะต้องไม่ละหมาดให้แก่ผู้ตาย(ญะนาซะฮ์) และห้ามมิให้ฝังศพในสุสานของมุสลิม เมื่อมีการห้ามเสพกัญชาและอาศาศคิคนิกอื่นก็มีบทบัญญัติห้ามการซื้อขาย ขนย้ายและการแจกจ่ายอาศาศคิคนิกด้วยเช่นกันตามที่ท่านศาสดากล่าวว่า “แท้จริงอัลลอฮ์ทรงห้ามสุราและราคาของมัน” (บันทึกโดยอบูดาูด)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ศาสนาอิสลามมีบทบัญญัติการลงโทษเกี่ยวกับอาศาศคิคนิกโดยอาศัยแบบอย่างของท่านศาสดามุฮัมมัดที่ลงโทษผู้เสพสุราเป็นแนวทาง และโดยที่ศาสนาอิสลามมีหลักการว่าอาศาศคิคนิกต่างๆเป็นสิ่งต้องห้าม ผู้ฝ่าฝืนเสพหรือเกี่ยวข้องถือว่าเป็นผู้กระทำสิ่งที่เป็นการบาปหนักเช่นเดียวกับเสพสุราต้องได้รับการลงโทษจากรัฐบาล แต่รายละเอียดการลงโทษของรัฐต่างๆที่ใช้กฎหมายอิสลามอาจจะมีควมแตกต่างกัน การลงโทษตามบทบัญญัติคัมภีร์อัลกุรอานหรือตามแบบอย่างของศาสดามุฮัมมัด เช่นโดยการฆีซนตีผู้เสพสุราจำนวน 40 ที่นั้นเป็นการลงโทษในลักษณะที่เรียกว่า “ฮักค์” ส่วนการลงโทษในอีกลักษณะหนึ่งคือ “ตะจีร” หมายถึงการลงโทษที่คัมภีร์อัลกุรอานและศาสดามุฮัมมัดมิได้ระบุโทษไว้อย่างแน่นอนอนคาคตัว เพื่อปล่อยให้รัฐบาล ผู้นำรัฐหรือผู้พิพากษาใช้ดุลพินิจตามความเหมาะสม ซึ่งในกรณีความผิดเกี่ยวกับอาศาศคิคนิกประเภทอื่นนอกจากสุรานั้น ประเทศมุสลิมบางประเทศอาจจะกำหนดบทลงโทษในลักษณะ “ตะจีร” ลงโทษผู้ครอบครองและเสพยาศาศคิคนิกถึงขั้นประหารชีวิตทั้งนี้เพื่อคุ้มครองและป้องกันรักษาสังคมโดยรวมไว้

แนวทางการป้องกันปัญหาอาศาศคิคนิกในทัศนะของศาสนาอิสลาม

อะหมัด อะติยะฮ์ บินอะลี อัลคอมินดี (1990 : 30 - 33) กล่าวเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาอาศาศคิคนิกของสังคมมุสลิมมุสลิมว่า มุสลิมต้องมีความตั้งใจอย่างแรงกล้าและรับผิดชอบร่วมกัน และขอเสนอแนวทางป้องกัน โดยเรียกร้องให้หัวหน้าครอบครัวและผู้รับผิดชอบดูแลบุตรหลานให้ความ

รัก ความอบอุ่น และอบรมสั่งสอนให้บุตรหลานมีความรู้พื้นฐานทางด้านศาสนาอิสลามที่ ถูกต้อง และพ่อแม่ต้องประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี ร่วมมือกับสถานศึกษาในการอบรมเด็กและเยาวชน ให้มีการใช้ชีวิตที่ถูกต้อง ไม่ปล่อยให้บุตรหลานไปทดลองและประพฤติตนผิดต่อหลักการศาสนาอิสลาม

หลักสูตรการศึกษาในทุกระดับชั้น ต้องมีความสอดคล้องกับคำสอนศาสนาอิสลาม เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจและมีความศรัทธาต่อศาสนาอิสลาม และในหลักสูตรต้องกำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับยาเสพติดและพิษภัยของมัน สังคมต้องมีความกล้าหาญทางจริยธรรม ในการเรียกร้องให้ทุกคนกำชับกันในการทำความดี และห้ามปรามจากการทำความชั่ว ปรับปรุงสิ่งแวดล้อมทางสังคมให้มีบรรยากาศที่ดี เพื่อให้เอื้อต่อการประพฤติตนเป็นคนดีของสังคม และต้องมีมาตรการในการควบคุมสื่อมวลชน เพื่อมิให้เผยแพร่สิ่งเลวร้ายไปสู่สาธารณชน

ฟาอิกะฮ์ อุมร์ อาลิมะคะนี (2545 : 35 - 42) ได้กล่าวถึงการป้องกันปัญหาเสพติดของครอบครัวมุสลิมว่าต้องให้ความสำคัญต่อการปรับปรุงสภาพครอบครัวให้ดีและมีความเข้มแข็ง พ่อแม่ต้องไม่ทะเลาะกันต่อหน้าลูก ควรทำตนไปในทิศทางเดียวกันและทำหน้าที่ในการอบรมทางศาสนาอิสลามแก่บุตรหลานและทำตนเป็นแบบอย่างที่ดี และมอบหมายงานให้ตามสมควร เพื่อฝึกความรับผิดชอบ ครอบครัวต้องดูแล เอาใจใส่ต่อบุตรหลานและตอบสนองความต้องการ ทั้งทางวัตถุและจิตใจอย่างเหมาะสม ให้ความร่วมมือกับสังคมในสิ่งที่ดีมีประโยชน์ ทำความรู้จักและเอาใจใส่ต่อเพื่อนๆ ของบุตรหลาน และพยายามให้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ให้ความรู้เรื่อง ยาเสพติดและอันตรายของมันแก่บุตรหลาน และพ่อแม่ต้องระแวดระวังปัญหานี้เป็นพิเศษ

ศุซุฟ กือรฎอวี (2530 : 27 - 28) กล่าวถึงการป้องกันปัญหาสิ่งมึนเมาและยาเสพติดในประชาชาติมุสลิมตามแนวทางศาสนาอิสลามว่า จะต้องห้ามเครื่องดื่มมึนเมาทุกชนิดโดยปิดโรงงานและร้านขายสุรา ห้ามการตั้งเข้าและการจำหน่ายสุราอย่างเด็ดขาด ทั้งนี้เพื่อคุ้มครองสติปัญญา สุขภาพร่างกาย และจริยธรรมของประชาชาติอิสลาม ผลร้ายจากการดื่มสุรานั้นมีมากมาย แต่มีบางรัฐหรือสังคมมุสลิมบางแห่งที่อนุญาตให้มีการดื่มและจำหน่ายสุราได้ ในขณะที่เชื่อกันที่มีการออกกฎหมายห้ามและปราบปรามยาเสพติดชนิดอื่นๆ อย่างเด็ดขาด ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นการต่อต้านอัลลฮ์และท่านศาสดามุฮัมมัดอย่างชัดเจน และจะต้องปิดบ่อนการพนันทุกชนิด การพนันเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายที่ควบคู่กับความชั่วร้ายของสุรา คัมภีร์อัลกุรอานมักจะโยงความชั่วทั้งสองอย่างเข้าด้วยกันว่าเป็น สิ่งโสมมมาจากพฤติกรรมของมารร้าย รวมทั้งการห้ามช่องโสเภณีและสถานบันเทิงแหล่งอบายมุขทั้งหมด

จากแนวทางการป้องกันปัญหาเสพติดในทัศนะของอิสลามที่กล่าวมา สรุปได้ว่าการป้องกันปัญหาเสพติดเป็นสิ่งที่ต้องดำเนินการทั้งระบบ จากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องตามบทบาท

โดยสอดคล้องกับคำสอนศาสนาอิสลาม ในรัฐที่ใช้กฎหมายอิสลามต้องออกกฎหมายห้ามให้ครอบครัวทั้งสุราและยาเสพติดทุกชนิดอย่างจริงจัง และถือว่าการป้องกันปัญหาที่ดีที่สุดคือการทำลายต้นตอและสาเหตุของปัญหาการเสพติดสุราและยาเสพติดทุกชนิด โดยกฎหมายต้องห้ามเสพ ห้ามผลิต ห้ามจำหน่าย และรวมทั้งห้ามนำเข้าอย่างเด็ดขาด ในระดับสังคมต้องมีการรณรงค์เรียกร้องในการทำความดีและห้ามการทำความชั่ว ซึ่งสิ่งนี้ถือว่าเป็นหน้าที่สำคัญของประชาชาติมุสลิม สื่อสารมวลชนต้องไม่เผยแพร่สิ่งที่ไม่ดีงามออกไปสู่สังคมในระดับครอบครัว พ่อ แม่ต้องเป็นแบบอย่างที่ดี ให้ความรักความอบอุ่น พร้อมทั้งให้การศึกษอบรมศาสนาอิสลามขั้นพื้นฐานเพื่อปลูกฝังความศรัทธาศาสนาให้มั่นคงตั้งแต่เด็ก และสถานศึกษาต้องทำหน้าที่ในการให้การศึกษาวិชาการและศาสนาอิสลาม และความรู้ทางด้านยาเสพติดและพิษภัยของมัน เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีความรู้ด้านต่างๆ เป็นผู้มีความซื่อสัตย์ จริยธรรม และมีความเข้มแข็งสามารถดำรงตนเป็นมุสลิมที่ดีและสามารถที่จะสร้างสรรค์สังคมมุสลิมต่อไปได้

ทัศนะเชิงปฏิเสธยาเสพติดจำแนกตามแหล่งที่มาคำสอนศาสนาอิสลาม

คำสอนหรือบทบัญญัติของศาสนาอิสลามที่ระบุถึงหรือเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งในทัศนะของศาสนาอิสลามถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามและศาสนาอิสลามมีคำสอนปฏิเสธสิ่งดังกล่าวปรากฏในคำสอนมากมาย และผู้วิจัยได้รวบรวมและประมวลจัดเป็นหมวดหมู่โดยจำแนกตามแหล่งที่มาซึ่งแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือจากคัมภีร์อัลกุรอาน จากวจนะของท่านศาสดามุฮัมมัดและคำวินิจฉัยของนักปราชญ์ศาสนาอิสลาม มีรายละเอียด ดังนี้

1. จากคัมภีร์อัลกุรอาน

1.1 “พวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับน้ำเมาและการพนัน จงกล่าวเถิดว่าในทั้งสองนั้นมีโทษมากและมีคุณหลายอย่างแก่มนุษย์ แต่โทษของมันทั้งสองนั้นมากกว่าคุณของมัน...” (คัมภีร์อัลกุรอาน 2 : 219)

1.2 “ผู้ศรัทธาทั้งหลาย พวกเจ้าจงอย่าเข้าใกล้การละหมาด ในขณะที่พวกเจ้ากำลังมีนเมาอยู่ จนกว่าพวกเจ้าจะรู้สิ่งที่พวกเจ้าพูด...” (คัมภีร์อัลกุรอาน 4 : 43)

1.3 “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย แท้จริงการดื่มสุรา การพนัน การบูชาอัยยู และการเสียดทาน เป็นสิ่งโสมม จากการกระทำของมารร้าย ดังนั้นจงหลีกเลี่ยงมัน เพื่อพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ แท้จริงมารร้ายนั้นปรารถนาที่จะก่อให้เกิดการเป็นศัตรูและการเกลียดชังกันในระหว่างพวกท่าน โดยใช้สุราและการพนันเท่านั้นและมันจะหันเหพวกท่านให้ห่างไกลจากการรำลึกถึงอัลลอฮ์และจากการละหมาด พวกท่านจะยุติกันไหม?” (คัมภีร์อัลกุรอาน 5 : 90-91)

1.4 “มนุษย์เอ๋ย จงบริโภคสิ่งอนุมัติที่ดีๆ จากสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน และจงอย่าขาย บรรดาข้าวเคินของชัยภูอน แท้จริงมันคือศัตรูที่ซัดแฉ่งของพวกเจ้า” (คัมภีร์อัลกุรอาน 2 : 169)

1.5 “...และจงอย่าฆ่าตัวของพวกเจ้าเอง แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงเมตตา ต่อพวกเจ้าเสมอ” (คัมภีร์อัลกุรอาน 4 : 29)

1.6 “...จงอย่าโยนตัวของพวกเจ้าไปสู่ความพินาศและจงทำดีเถิด แท้จริงอัลลอฮ์นั้น ทรงชอบผู้กระทำดีทั้งหลาย” (คัมภีร์อัลกุรอาน 2 : 195)

1.7 “และพวกเจ้าจงระวังการลงโทษ ซึ่งมันจะไม่ประสบแก่บรรดาผู้ธรรม ในหมู่พวกเจ้าโดยเฉพาะเท่านั้น และพึงรู้เถิดว่าแท้จริงอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้รุนแรงในการลงโทษ (คัมภีร์อัลกุรอาน 8 : 25)

1.8 “และจะอนุมัติให้แก่พวกเขาซึ่งสิ่งที่ดี ๆ ทั้งหลาย และจะให้เป็นที่ต้องห้าม แก่พวกเขาซึ่งสิ่งที่เลวๆทั้งหลาย” (คัมภีร์อัลกุรอาน 7 : 157)

1.9 “แท้จริงบรรดาผู้สุรุษสุรายนั้นเป็นพวกพ้องของเหล่าชัยภูอนและชัยภูอนนั้น เปรอญต่อพระเจ้าของมัน” (คัมภีร์อัลกุรอาน 17 : 26-27)

2. จากวจนะท่านศาสดามุฮัมมัด

2.1 “จงห่างไกลจากสุราเพราะมันเป็นญะฮ์แห่งความชั่วร้ายทั้งปวง” บันทึกโดย อัลฮากิม (มุศฏอฟา อับดุลคอดิร อะฎอ 1990 : 162)

2.2 “เครื่องคัมทุกอย่างที่มันเมานั้นเป็นสิ่งที่ต้องห้าม (หะรอหม)” บันทึกโดยนะซาอี (มุศฏอฟา คีบุลบาฮอ 1993 : 2121 - 2122)

2.3 “ทุกสิ่งที่ทำให้มันเมานั้นเป็น“ค้อมรูน”และทุกสิ่งที่มีเมมาเป็นสิ่งต้องห้าม” บันทึกโดยมุสลิม (อัล-สัยยิด อะบุล มะอาฏี อัน-นูรีย์ และคณะ 1998 : 254)

2.4 “สุรานั้นเป็นแม่แห่งความชั่วร้ายทั้งปวง และเป็นบาปที่ใหญ่ที่สุดในบรรดา บาปใหญ่ทั้งหลาย ผู้ใดคัมสุราเขาก็สามารถจะทำชู้กับแม่ของเขา กับน้ำของเขา และกับป้าของเขา ได้เนื่องจากการขาดสติปัญญานั้นเอง” บันทึกโดยฏ็อบรอณี (มะหมุด อฎุ-ฎะฮ์ฮาน 1995 : 106)

2.5 “สุรานั้นเป็นแม่แห่งความชั่วร้ายทั้งปวง ดังนั้นผู้ใดคัมสุรา การละหมาดของเขาไม่ถูกรับ 40 วัน และหากผู้คัมสุราตายในขณะที่สุราอยู่ในท้องของเขา นับเป็นการตายในสภาพ ญะฮีมียะฮ์ (คือเหมือนไม่ได้เข้ารับอิสลาม)” บันทึกโดยฏ็อบรอณี (มะหมุด อฎุ-ฎะฮ์ฮาน 1995 : 401 - 402)

2.6 “สิ่งใดที่จำนวนมากของมันทำให้มันเมา จำนวนน้อยของมันก็เป็นสิ่งที่ต้องห้าม ด้วยเช่นกัน” บันทึกโดยอบูดาวูด (นะซาอีและติรมิซีย์ 1995 : 700)

- 2.7 “อัลลอฮ์มีทรงทำให้การบ่มักด์ (โรค) ของประชากรดิของฉนั้นอยู่ในสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงห้ามแก่พวกเขา” บันทึกโดยบุคอรี (มุฮัมมัด ฟุอาด อับดุลบากีย์ น.ป.ป. : 78)
- 2.8 “ผู้ศรัทธา (มุฮ์มิน) ที่แข็งแรงนั้นดีและเป็นที่ยรักของอัลลอฮ์มากกว่าผู้ศรัทธา (มุฮ์มิน) ที่อ่อนแอ” บันทึกโดยมุสลิมและอิบนุมาญะฮ์ (มุฮัมมัด ฟุอาด อับดุลบากีย์ 1983 : 2,052)
- 2.9 “ก้อนเนื้อทุกชิ้น (ของร่างกาย) ที่เจริญเติบโตมาจากสิ่งที่ต้องห้าม (ก้อนเนื้อชิ้นนั้น) ไฟนรกจะเผาผลาญเป็นเบื้องแรก” บันทึกโดยติรมิซีย์ (อะหมัด มุหัมมัด ซากีร์ 1937 : 512 - 513)
- 2.10 “จงอย่าทำอันตรายตัวเอง และทำอันตรายผู้อื่น” บันทึกโดย อะหมัดและอิบนุมาญะฮ์ (คอลีล มะฮ์นูน ซีฮา 1996 : 106)
- 2.11 “ผู้ใดเค็ม (เสพ) ยาพิษ และฆ่าตัวตาย ก็จะมียาพิษอยู่ในมือของเขา เพื่อให้เขาเค็มตลอดไปในไฟนรก” บันทึกโดยมุสลิมและอิบนุมาญะฮ์ (คอลีล มะฮ์นูน ซีฮา 1996 : 99 - 100)
- 2.12 “ผู้ใดล่วงประเวณี (จีน่า) เขาผู้นั้นมิใช่ผู้ศรัทธา ผู้ใดขโมย เขาผู้นั้นมิใช่ผู้ศรัทธา ผู้ใดเสพของมีนเมา เขาผู้นั้นมิใช่ผู้ศรัทธา...” บันทึกโดยบุคอรี (มุฮัมมัดฟุอาด อับดุลบากีย์ 1983 : 76 - 77)
- 2.13 “พระองค์อัลลอฮ์ทรงงดความเมตตาแก่สุรา ผู้เค็ม ผู้บริการ ผู้ขาย ผู้ซื้อ ผู้ผลิต ผู้สั่งให้ผลิต ผู้แบก ผู้สั่งให้แบก และผู้ที่ได้รับประโยชน์จากสุรา” บันทึกโดยอบูดาวูดและอะหมัดและอัลบัยฮะกี (อิซฮัด อุบัยด์ อัค-คะฮ์อาส และอาคิล อัศ-สัยฮิด 1973 : 82)
- 2.14 “ผู้ใดที่มีความศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันสุดท้าย (วันอาคีเราะฮ์) ก็จงอย่านั่งร่วมโต๊ะที่มีการเค็มสุรา” บันทึกโดยอะหมัดและอัลบัยฮะกี (ยุสุฟ อับดุลเราะหมาน อัค - บัรอะซาอีย์ 1934 : 1354)
- 2.15 “ผู้ที่เค็มสุราเป็นประจำ เมื่อเขาตายไปพบกับอัลลอฮ์ เขาจะอยู่ในสภาพคั่งเช่นผู้บุชานเจวีค” บันทึกโดยอะหมัด (อัศ-สัยฮิด อะบุล มะอะคีย์นูรีย์และคณะ 1996 : 707)
- 2.16 “ผู้ที่เค็มสุรา ขณะที่เขาค่อมนั้น เขาไม่ใช่ผู้ศรัทธา” บันทึกโดยบุคอรีและมุสลิมและนะซาอีย์ (มุศฎอฟา ดิบุลบาฆอ 1993 : 2120)
- 2.17 “ทุกสิ่งที่มีนเมาถือว่าเป็นสุรา และสุราทุกประเภทเป็นสิ่งที่ต้องห้าม (หะรอม)” บันทึกโดยมุสลิม อบูดาวูด ติรมิซีย์และอะหมัด (มุฮัมมัด ฟุอาด อับดุลบากีย์ 1983 : 1,588)
- 2.18 “บางคนถามศาสดามุฮัมมัดถึงเครื่องเค็มที่ทำมาจากข้าวฟ่าง ท่านศาสดากลับว่า “มันทำให้มีนเมาหรือไม่” พวกเขาตอบว่า “ทำให้มีนเมา” ท่านศาสดาจึงพูดว่า “ทุกสิ่งที่มีนเมาก็ย่อมเป็นสิ่งที่ต้องห้าม” บันทึกโดยมุสลิม (มุฮัมมัดฟุอาด อับดุลบากีย์ 1983 : 1,587)

3. จากคำวินิจฉัยของนักปราชญ์ทางด้านศาสนาอิสลาม

3.1 คำวินิจฉัยของนักปราชญ์ทางด้านศาสนาอิสลามเกี่ยวกับฮาเสฟติดทั่วไป

3.1.1 อิมามอิบนุคัยมียะฮ์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือของท่านชื่อ “อัชชียาสะตุซซัรียะฮ์” ว่า แท้จริงกัญชานั้น เป็นสิ่งต้องห้าม (หะรอม) ผู้เสพจะต้องได้รับการลงโทษเช่นเดียวกับโทษของผู้ค้ำสุรา ในฐานะที่มันทำให้สติปัญญาฟั่นเฟือน มันเป็นที่ขัดขวางการรำลึกถึงอัลลอฮ์และการละหมาด ฉะนั้นมันจึงอยู่ในสิ่งที่อัลลอฮ์และศาสดาของพระองค์ทรงห้ามสิ่งที่มีนเมา ซึ่งเป็นการห้ามตามถ้อยคำและความหมายของคำว่า “อัลค็อมรุ”

3.1.2 มัชฮับ หะนะฟี (ทัศนะในสำนักทางความคิด) ระบุว่า “ใครกล่าวว่กัญชาเป็นสิ่งที่อนุมัติ (หะลาล) เขาผู้นั้นย่อมเป็นผู้กลับกลอก (มุนาฟิก) และเป็นผู้คิดค้นบัญญัติศาสนาขึ้นมาใหม่”

3.1.3 อิมามอัลฮะฟิซ อินี หะญูร์ กล่าวว่า “ผู้ใดกล่าวว่กัญชาไม่ทำให้มีนเมา (แต่ที่จริงมันทำให้มีนเมา) เขาผู้นั้นเป็นผู้อวดดี เพราะกัญชานั้นมันทำให้มีนเมาเช่นเดียวกับสุรา”

3.1.4 อิบุนุกัยอิม กล่าวว่า “แท้จริงอัลค็อมรูนั้นมีสิ่งที่ทำให้มีนเมาเข้ามารวมอยู่ไม่ว่าจะเป็นของเหลวหรือของแข็ง จะเป็นน้ำคั้นหรือคั้นก้นก็คาม ฉะนั้นในกัญชาก็มีความเหลวและความขำขำเข้ามารวมอยู่ด้วย เพราะทั้งหมดเป็น “ค็อมรูน” ตามคัวบของศาสดามุฮัมมัดที่ว่า “ทุกสิ่งที่มีนเมาเป็นค็อมรุ” และท่านกล่าวว่า “กัญชานี้ทั้งผู้เสพและผู้ถือว่มันเป็นสิ่งที่อนุมัติ (หะลาล) จะต้องได้รับความกริ้วโกรธจากอัลลอฮ์และศาสดาของพระองค์ และได้รับการเกลียดชังจากบรรดาผู้ศรัทธาพระองค์อันเป็นเหตุที่จะทำให้ต้องได้รับการลงโทษจากอัลลอฮ์ มันทำความเสื่อมเสียมากกว่าสุรา ฉะนั้นมันจึงเป็นสิ่งที่ต้องห้าม และบรรดามุสลิมก็ได้มีมติเป็นเอกฉันท์ว่การเสพกัญชาเป็นสิ่งที่ต้องห้าม ผู้ใดที่ถือว่มันเป็นสิ่งที่อนุมัติก็จะถูกเรียกมาให้กลับเนื้อกลับตัว (เตาบะฮ์) หากเขากลับเนื้อกลับตัวแล้วก็ถือว่หมดเรื่องไป แต่ถ้าหากไม่กลับเนื้อกลับตัว เขาก็ต้องถูกฆ่าในฐานะที่เป็นมูรตัด (ออกนอกศาสนาอิสลาม) จะต้องไม่ละหมาดญะนาซะฮ์ (ละหมาดเมื่อเสียชีวิต) และห้ามมิให้ฝังในสุสานของมุสลิม กัญชานั้นแม้จะเพียงเล็กน้อยก็เป็นสิ่งที่ต้องห้ามเช่นกัน โดยอาศัยคัวบที่บ่งถึงการห้ามค้ำสุรา” (สายสัมพันธ์ ฉบับพิเศษ 2536 : 63 - 64)

3.2 คำวินิจฉัยของนักปราชญ์ทางด้านศาสนาอิสลามเกี่ยวกับบุหรี

3.2.1 มัชฮับฮานาฟี (ทัศนะในสำนักความคิดของอิมามอูษะนีพะฮ์) เซค มุฮัมมัด อัลลัยนีย์ มีทัศนะว่การสูบบุหรีเป็นสิ่งที่ต้องห้ามด้วยเหตุผลที่ศาสดามุฮัมมัดห้ามสิ่งมีนเมาสิ่งที่ทำให้สติฟั่นเฟือน และด้วยเหตุที่บุหรีเป็นอันตรายต่อสุขภาพ มีกลิ่นเหม็น น่ารังเกียจ ก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้อื่น และเป็นสิ่งที่ฟุ่มเฟือย

3.2.2 มัชฮับฮัมบาลี (ทัศนะในสำนักทางความคิดของอิมามอะหมัด บิน ฮัมบัล) เชค อับดุลลอฮ์ อิบนิ เชคมุฮัมมัด อิบนิ อับดุลวะฮาบ กล่าวว่า การสูบบุหรี่เป็นสิ่งต้องห้าม เพราะมันทำให้เกิดความมึนเมา มุสลิมที่กล่าวคำปฏิญาณว่า “มุฮัมมัดเป็นศาสดาของอัลลอฮ์” จะต้องเชื่อฟังศาสดา โดยปฏิบัติตามในสิ่งที่ท่านห้ามและเชื่อมั่นในสิ่งที่ท่านบอก

3.2.3 มัชฮับฮาฟิอี (ทัศนะในสำนักทางความคิดของอิมามมุฮัมมัด บิน ฮิดริส อัชชาฟิอี) เชค อันนะอิม อัลฆ็อซซี กล่าวว่าไบฮายาสุบที่แพร่หลายและผู้สูบอ้างว่าไม่มึนเมานั้น เขาพูดโกหก และการโกหกเป็นสิ่งต้องห้าม ศาสดามุฮัมมัดห้ามทั้งสิ่งที่เป็นมึนเมาและการโกหก เชค อันนะอิม อัลฆ็อซซี กล่าวว่า การสูบบุหรี่ครั้งสองครั้งมิใช่เป็นบาปใหญ่ แต่ถ้าหากยังอินทรานสูบต่อไปบาปเล็กก็จะกลายเป็นบาปใหญ่

3.2.4 มัชฮับมาลิกี (ทัศนะในสำนักทางความคิดของอิมามมาลิก บิน อนัส อัศบาสี) เชค คอลิดอะหมัด กล่าวว่า ไม่อนุญาตให้ผู้สูบบุหรี่เป็นอิมามนำละหมาด ไม่อนุญาตให้สูบและขายบุหรี่ เพราะมันเป็นสิ่งทำให้เกิดความมึนเมา และในบุรีมีสารพิษที่เป็นอันตรายต่อร่างกาย (คอลิด อะละวี (มุณีร มุฮัมมัด แปล) 2531 : 58 - 64)

สรุปได้ว่าคำสอนหรือบทบัญญัติศาสนาอิสลามที่ปฏิเสธยาเสพติดและถือว่ายาเสพติดเป็นสิ่งต้องห้ามนั้น คำสอนดังกล่าวจำแนกได้สามแหล่งที่มา 3 แหล่ง คือจากคัมภีร์ อัลกุรอาน จากศาสดามุฮัมมัด และจากนักปราชญ์ศาสนาอิสลามโดยการมีมติร่วมกัน (อิญมาอ์) และการเปรียบเทียบเพื่อหาข้อกำหนดและความกระจ่างในปัญหาที่เกิดขึ้น (กียาส) และเมื่อหาคำสอนมีทั้งการห้ามโดยตรง ที่ระบุชื่อสุราและสิ่งมึนเมาและการห้ามโดยอ้อมที่เป็นการห้ามสาเหตุที่จะนำไปสู่การเกี่ยวข้องกับสุรา สิ่งมึนเมาและสิ่งที่จะเป็นอันตรายให้โทษต่อมนุษย์ และแม้ว่าคำสอนศาสนาอิสลามที่เกี่ยวกับยาเสพติดดังกล่าวจะมีบรรทัดฐานมาจากการห้ามเสพและเกี่ยวข้องกับสุรา แต่เจตนารมณ์ของศาสนาอิสลามห้ามทั้งสุรา สิ่งมึนเมาและห้ามรวมถึงยาเสพติดทุกชนิดด้วย ทั้งนี้เนื่องจาก ยาเสพติดมีพิษภัยและก่ออันตรายต่อมนุษย์อย่างมหันต์และแม้กระทั่งบุหรี่ที่เป็นยาเสพติดที่เสพติดกันโดยทั่วไปโดยไม่ผิดกฎหมายนั้น แต่นักปราชญ์ศาสนาอิสลามส่วนใหญ่ จากสำนักความคิดที่สำคัญก็มีคำวินิจฉัยสอดคล้องกันว่าเป็นสิ่งต้องห้ามเช่นเดียวกัน